A 90-a aniversare a nașterii lui V. I. Lenin

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI Nr. 16 (748) * joi 21 aprilie 1960 * 8 pagini 30 bani

Partidul și Lenin —,
frați gemeni.
Istoria — mamă
îi socoate asemeni.
Iar noi,
spunînd: Lenin —
partidul numim;
partidul noi spunem —
la Lenin gîndim.

VLADIMIR MAIAKOVSKI

CINE E LENIN?

„Dacă ar veni cineva de pe altă planetă și ar întreba: — Cine e Lenin? iar noi am vrea să-l facem să priceapă totul, dintr-odată, cred că i-am putea răspunde: Lenin e omul pe care-l iubesc milioane de oameni.

Acesta este un adevăr, o realitate a umanității, a planetei noastre. Pe Lenin îl iubesc milioane de oameni, fiecare cu dragostea lui caldă, adîncă și întreagă ca și cum el singur l-ar cunoaște și l-ar iubi. Il iubesc milioane de oameni cu cea mai profundă dragoste de care sînt în stare, ca și cum în clipa morții, Lenin i-ar fi chemat pe fiecare în parte, lăsîndu-le moștenire tezaurul inimii lui uriașe și fierbinți. Pe Lenin oamenii îl iubesc cu inima lui Lenin, întorcîndu-i, toți împreună dragostea cu care el i-a iubit.

Acesta este un adevăr, o realitate a umanității, a planetei noastre. Un om a apărut dintre oameni, atît de mare și de generos, încît i-a putut iubi pe toți, luptînd întreaga viață, cu toată forța geniului său, pentru binele lor, iar astăzi milioane de oameni descoperă ceea ce e mai bun și mai adînc în ființa lor, în dragostea cu care îl iubesc pe Lenin.

In Lenin, în chipul și în faptele lui, oamenii vor putea găsi oricînd sensul adevărat și adînc al omeniei. In Lenin, în chipul și în faptele lui, oamenii vor putea afla oricînd și pasiunea cu care trebuie doborîtă vechea și nedreapta lume, și dragostea, lumina și omenia cu care trebuie clădită lumea nouă".

(GEO BOGZA „Meridiane sovietice")

Cei mai tineri oșteni ai lui LENIN

de ERIK MAJTENYI

Ne cheamă-azi cartea, mîine șantierul,
la-nvățătură, sus, s-o luăm cu-asalt!
Oștenii cei mai tineri ai lui Lenin
înaintăm sub steagu-nalt.

Ca zorile popoarelor în luptă
cravate roșii ni se bat pe piept
pe noi, tineri oșteni întotdeauna
el, Lenin, ne privește drept.

De frumusețea luptei și a muncii
ni-i străbătută, tumultoasă viața,
și-atenți la tîlcu-adînc al slovei mari
lui Lenin nu-i uităm povața.

Flori scînteiază-n cîmpurile largi
minunile ne cheamă-n munții ninși,
și-naintînd în marș pe plaiul liber
cu Lenin mergem neînvinși.

Și orice limbă ai vorbi, răspunde
cuvînt frățesc, și-oriunde-ți ai meleag
din țara noastră liberă spre tine
se-nalță leninistul steag.

Iar peste munți și mări de-ntindem mîna
noi pace făurim, belșug sporim
și-acest belșug e-al nostru: e porunca
întîia a lui Lenin, știm.

Ne cheamă-azi cartea, mîine șantierul
la-nvățătură, sus, s-o luăm cu-asalt!
Oștenii cei mai tineri ai lui Lenin
înaintăm sub steagu-nalt!

In romîneste de
GH. D. VASILE

Pionieri, învățați de la Lenin!

Nu există astăzi pe pămînt un nume mai cunoscut și mai respectat decît numele lui Lenin. Iată de ce, împlinindu-se 90 de ani de la nașterea conducătorului Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, oamenii progresiști din toate țările — și vîrstnici și tineri — folosesc și acest prilej pentru a-și reînnoi hotărîrea de a învăța cît mai mult de la Lenin.

De la Lenin trebuie să învețe și pionierii. Pentru că Lenin a fost un prieten al copiilor, pentru că și Lenin a fost un pionier, cel mai vestit dintre pionieri! Cînd spunem „pionier" ne gîndim la cineva care lucrează într-un domeniu nou, încă necercetat, la un deschizător de drumuri într-un domeniu oarecare de activitate. Lenin a deschis drumuri noi în cel mai important domeniu de activitate — lupta revoluționară pentru eliberarea clasei muncitoare și a întregii omeniri asuprite. De aceea oamenii cinstesc cu atîta dragoste numele lui Lenin și învață de la Lenin.

Pionierii de astăzi — copiii din țara noastră și din alte țări socialiste — vor avea și ei de deschis drumuri noi, vor avea de dus tot mai departe opera lăsată de înaintași — edificiul socialismului. Lenin a spus mai demult, încă în 1919, despre copiii sovietici că ei „cu și mai multă rîvnă vor construi acest edificiu" (adică lumea nouă, socialistă).

In patria noastră, după cum a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, bătălia pentru construirea socialismului, în linii mari, se va termina în următorii 5 ani. Va începe atunci o nouă bătălie — pentru desăvîrșirea construcției socialismului, pentru comunism. Oare la toate aceste bătălii nu trebuie să ia parte și pionierii? Ba da! Lenin spunea: „...și copiii, adică proletariatul în devenire trebuie să ajute revoluția". Totodată Lenin socotea că organizațiile de copii (adică organizațiile pionierești) reprezintă forma cea mai bună de educare a oamenilor comunismului.

Insușindu-și aceste cuvinte ale lui Lenin, fiecare pionier trebuie să-și pună de pe acum întrebarea: ce trebuie să fac ca să fiu demn să trăiesc mîine în societatea comunistă? Răspunsul e simplu: trebuie să înveți, să muncești și să te porți cu oamenii așa cum învăța, muncea și se purta cu oamenii Lenin.

Cravata roșie e o părticică a marelui steag revoluționar. Pentru victoria acestui steag Lenin a dat totul. Cînd învăța, cînd îi organiza pe muncitori, cînd scria lucrările sale, Lenin se gîndea la un singur lucru: la fericirea oamenilor. Și sub conducerea sa proletariatul rus a izbîndit. Victoria Marii Revoluții a deschis drumul comunismului, drumul progresului nemaivăzut în știință, tehnică, literatură, artă. Ca să contribuiți și voi la acest progres trebuie să munciți și să învățați mereu...

Pionieri, să fiți demni de cravata roșie pe care o purtați la gît, ca să puteți deveni cu adevărat constructori ai comunismului în scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă. Luați pildă de la marele Lenin, gîndiți-vă mereu că și voi va trebui să dați totul ca să se statornicească pe pămînt viața cea nouă pe care a prevăzut-o Lenin — comunismul.

Prof. univ.
MIHAI NOVICOV

știința

L M Z

Vladimir Ilici Lenin a asistat la încercarea primului plug electric.

Pe cine l-ar mira astăzi un plug electric? Dar acum patruzeci de ani Vladimir Ilici Lenin a venit în mod special pentru a asista la încercarea lui. Atunci, pentru prima oară, o dată cu planul leninist GOELRO, a apărut bătută pe fierul plugului electric, inscripția uzinei — L. M. Z.

L.M.Z. — înseamnă Uzina Metalurgică din Leningrad **(Leningradskii Metalurghiceskii Zavod).**

După puțin timp, cu ocazia inaugurării primei termocentrale aparținînd planului GOELRO, s-a vorbit din nou despre uzină. Ea construise pentru această termocentrală cazanele de abur

Acum treizeci și șase de ani omenirea a trebuit să recunoască pentru prima oară că în Rusia Sovietică există și turbină proprie și uzina care a putut s-o construiască.

Pe turbină se putea citi L.M.Z., anul 1924.

In cei 100 de ani ai existenței sale, uzina a înscris pagini diferite în istoria sa. Aici se fabricau cuțite și furculițe, cratițe și găleți, nave, poduri, macarale, cazane și pompe —aproape tot ce se poate lucra din metal...

Astăzi, trenuri marfare de mare tonaj transportă lăzi uriașe cu adresele destinatarilor scrise pe ele: Hidrocentralei electrice din Angara, din Bratsk, din Kuibîșev, din Farhad. Expeditor — L.M.Z.

De două ori ziarele au adus vestea cea mare, de două ori L.M.Z. a primit ordinul „Lenin".

La Expoziția din Bruxelles juriul i-a decernat „Medalia Mare de aur".

Construcția uzinei este grandioasă. O singură hală este lungă cît o stradă și largă ca o piață. Pe poarta acesteia intră trenuri întregi.

Strungurile — carusel sînt instalate pe niște platforme mai mari ca un teren de baschet. Deasupra strungului este așezat pupitrul de comandă. Dacă ai vrea să vezi de pe el acoperișul unei case cu trei etaje, trebuie să privești în jos.

Iată o macara care aduce o piesă pentru a fi prelucrată. Un elefant, în comparație cu acea piesă, ar părea mic și ușor. Ea cîntărește aproape o sută de tone. Este rotorul uneia din turbinele construite de uzină și anume al turbinei de la Hidrocentrala din Stalingrad.

Dar aici se fabrică și piese de o deosebită finețe. O zi întreagă lucrează strungarul, iar la plecarea schimbului toate piesele lucrate pot fi așezate într-o cutie de chibrituri.

Uzina e în plină dezvoltare. Au fost construite turbine cu o putere de două sute de mii de kilowați și aceasta de-abia la începutul septenalului. In biroul de proiectări al uzinei se creează proiectele unor agregate nemaivăzute în lume — de șase sute de mii kilowați putere! Numai două hidrocentrale de asemenea proporții uriașe ar putea să înlocuiască toate centralele electrice ale Rusiei țariste.

Cifrele de control ale Planului Septenal arată că în anul 1965 producția de energie electrică în Uniunea Sovietică va atinge cinci sute douăzeci miliarde kilowat-ore.

O mare parte din această energie o vor produce turbinele cu marca L.M.Z., marca uzinei gigantice — lucrătoare a Marelui Plan.

— *Spre cosmos?*
— *Deocamdată doar spre experimentarea noilor costume sovietice pentru astronauți...*

După poruncile lui Lenin

„Comunist adevărat poate deveni numai acela care muncește laolaltă cu muncitorii și țăranii".

Această indicație a lui Lenin însuflețește din prima zi a existenței sale activitatea organizației de pionieri din U.R.S.S.

Pionierii sovietici au luat parte întotdeauna la toate acțiunile mari ale poporului sovietic. Așa s-a întîmplat în anii grei de după războiul civil, cînd în Uniunea Sovietică se reconstruiau fabricile și uzinele distruse. Așa s-a întîmplat cînd Țara Sovietelor înfăptuia revoluția culturală, construia o viață nouă în orașe și sate. Așa s-a întîmplat și în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, cînd milioane de oameni sovietici au apărat cu arma în mînă libertatea și independența Patriei.

Cît de mult l-ar bucura pe Vladimir Ilici Lenin dragostea de muncă a pionierilor sovietici! Cît de mult s-ar bucura văzînd furnalele și podurile pionierești, locomotivele electrice, tractoarele și combinele, utilajele petrolifere și excavatoarele lor.

Din fierul vechi colectat de pionieri se construiește prin taiga calea ferată Abakan—Taișet. Și tot ei au strîns 600 tone de fier vechi rugîndu-i pe muncitorii uzinei de construcții de mașini din Mîtișcin să construiască două garnituri de tren pionierești.

Pionierii din Riga vor să oprească dunele de nisip ce se apropie de oraș. Pentru aceasta ei sădesc livezi noi.

Niciodată în Iakuția nu a fost cultivat porumbul, iar pionierii din Iakuția, printr-o îngrijire atentă au demonstrat că porumbul poate să crească și în condițiile Nordului.

„Să transformăm Kubanul nostru într-o grădină înfloritä!" au hotărît pionierii din ținutul Krasnodar. In cursul primăverii și al toamnei 1959 ei au sădit 2 milioane de pomi fructiferi și decorativi, un milion de butuci de viță de vie.

„Să foșnească pădurile de nuc prin toată R.S.S. Moldovenească le-a răspuns școlarii acestei republici. Fiecare pionier va sădi atiți nuci, cîți ani are!" Dar nu este totul să sădești pomii. Ei trebuie să fie și bine îngrijiți și copiii au format patrule care îngrijesc pădurile și parcurile.

„Nu aștepta să te cheme, ci privește cu atenție lucrurile ce se petrec în viață și vezi la ce pot fi de folos puterile și cunoștințele tale" — este legea a mii și mii de unități și detașamente pionierești. Numai prin forțele copiilor au fost utilate peste 5 mii de laboratoare școlare, au fost confecționate peste un milion de aparate și materiale didactice demonstrative. Copiii au participat la construirea a 340 ateliere școlare, 225 sere, 256 garaje, 83 stadioane și 813 săli de sport.

Frumoase și minunate fapte! Uneori mai mari, alteori mai mici, ele rămîn întotdeauna importante, pentru că ele sînt o părticică din munca comună a tuturor oamenilor sovietici.

Așa îndeplinesc pionierii una din poruncile lui Ilici. Așa cresc ei, adevărați comuniști muncind laolaltă cu muncitorii și colhoznicii.

„OCEANUL ENERGIEI"

„Comunismul — înseamnă puterea sovietică, plus electrificarea întregii țări".

Incă înainte de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, V. I. Lenin a prevăzut rolul grandios, creator al electrificării. El a văzut că pentru a revoluționa Rusia, ea trebuie electrificată. Și, într-adevăr, cu o repeziciune uimitoare, electrificarea a transformat stepele rusești și deșerturile asiatice în orașe civilizate, înfloritoare, iar ciobanii nomazi, analfabeți au devenit muncitori calificați.

După inițiativa lui Vladimir Ilici Lenin și sub conducerea lui directă a fost elaborat primul plan al electrificării Rusiei — planul GOELRO. Acest plan a pus în fața poporului sovietic următorul scop: atingerea în cursul a 10-15 ani a unei producții uriașe de energie electrică, nemaipomenită pentru vremurile acelea: 8,8 miliarde kilowat-ore anual. Și anii au trecut... Planul a fost îndeplinit. Acum, conform planului septenal, oamenii sovietici vor obține — anual — 500-520 miliarde kilowat-ore.

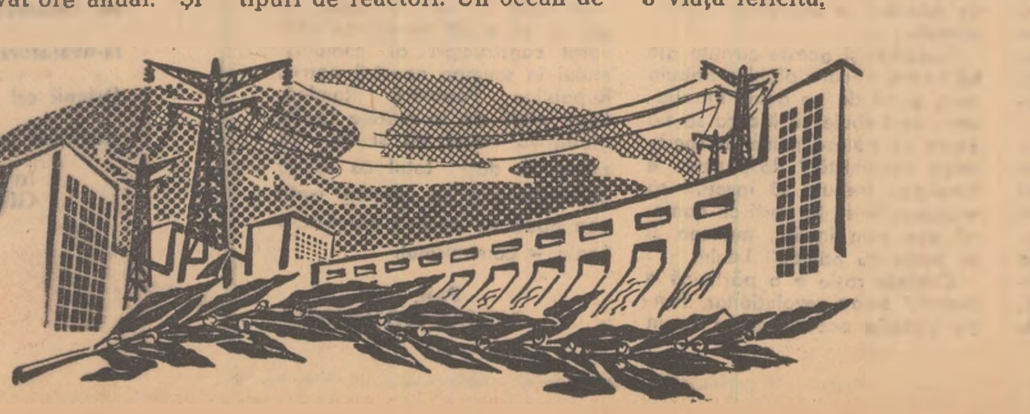
Grandioasa operă a și început să fie realizată de către poporul sovietic. S-au construit centrale electrice cu o putere de 2,5 milioane kilowați, hidrocentrale cu o putere de 5-6 milioane kilowați.

Crește ca în basme producția energiei electrice în Siberia. Termocentralele electrice din Tom-Usinsk, Nazarovsk și altele, dau țării milioane și milioane de kilowat-ore de energie electrică. Se înalță gigantica hidrocentrală din Bratsk de pe fluviul Angara. Șase noduri electrice hidraulice de pe aceste fluvii, vor produce anual 70 miliarde kilowat-ore de energie electrică! Se construiește hidrocentrala din Krasnoiarsk. In anii septenalului se vor construi puternice centrale electrice atomice cu diferite tipuri de reactori. Un ocean de energie electrică va inunda țara sovietică, și va da viață noilor mașini și mecanisme, va pune în mișcare locomotive electrice, va transforma în grădini înfloritoare pămînturi cîndva pustii și virgine.

In anul 1913 în Rusia au fost produse doar 1,9 miliarde kilowat-ore de energie electrică. Aceasta înseamnă aproximativ 14 kilowat-ore pentru fiecare om. In anul 1928, la începutul primului cincinal, pentru fiecare om sovietic revenea 33 kilowat-ore de energie electrică.

In anul 1959 — această cifră a crescut ca în basme — pînă la 1.300 kilowat-ore. In ultimul an al septenalului fiecărui om sovietic îi va reveni 2.300 kilowat-ore de energie electrică.

Aceasta înseamnă o producție crescîndă de bunuri pentru societate, crearea a tot ceea ce îi este necesar omului pentru o viață fericită.

Aflați că...

IN ANUL 1960... producția de oțel din Uniunea Sovietică va atinge aproape 65 milioane de tone.

...în Uniunea Sovietică vor funcționa atîtea instituții preșcolare încît un număr de peste 4 milioane de copii își vor putea petrece timpul în ele, înconjurați de cea mai deosebită grijă.

...Uniunea Sovietică va obține cu 15 milioane tone mai mult țiței, cu 14 miliarde metri cubi mai mult gaz combustibil, decît în anul 1959. Inlocuirea cărbunilor cu gaze naturale și produse din țiței va aduce țării o economie de cîteva miliarde ruble.

...constructorii de mașini vor da patriei 1.400 feluri noi de mașini, mecanisme și dispozitive.

...65 mii de strunguri cu tăiere rapidă vor intra în producție.

...se vor produce 7 miliarde 800 milioane metri de țesături, adică peste 30 metri de fiecare cetățean al Uniunii Sovietice.

...vor putea fi parcurși în Uniunea Sovietică 34 mii de kilometri pe căi ferate, fără a întîlni măcar o singură locomotivă cu aburi. In locul ei trenurile vor avea locomotive electrice și cu motor Diesel.

...colhoznicii intenționează să realizeze 9,3 miliarde puduri de grine.

...vor ieși pe ogoarele U.R.S.S. 152 mii de tractoare noi, 54 mii de combine, automotoare noi, 135 mii de pluguri de tractor, 108 mii de semănători și multe alte mașini agricole.

...muncitorii și funcționarii din toate ramurile economiei naționale a U.R.S.S. vor trece la ziua de lucru de 6—7 ore. Aceasta va creea posibilitatea ca ei să dedice mult mai mult timp distracțiilor, activității culturale, învățăturii și vieții de familie.

...un număr de 2.400.000 de apartamente vor fi ocupate de locatari noi. Un număr de 10 milioane de oameni vor primi locuințe confortabile. Un alt număr de 1.000.000 de case de locuit vor fi construite de colhoznici și de intelectualitatea de la sate.

...băncile școlilor de cultură generală vor fi ocupate de un număr de 2 milioane 400 mii de noi școlari, 700 mii de copii vor trăi și vor învăța în școli-internate.

...promoția inginerilor din școlile superioare din U.R.S.S. va atinge un număr de 119 mii de persoane, adică de trei ori mai mulți ingineri, decît au ieșit din școlile din S.U.A. în 1958.

Muzeul V. I. Lenin din școală

Undeva, pe Calea Plevnei, nu departe de Teatrul de Operă și Balet, se înalță o clădire uriașă, impunătoare, înconjurată de schele. Clădirea despre care e vorba e Școala de 7 ani nr. 165. Deși școala nu e complet terminată, în fiecare dimineață poți vedea intrînd pe poarta ei grupuri de copii veseli. Zilnic, la ora 8, sună clopoțelul de intrare la clasă și culoarele rămîn liniștite pînă cînd din nou clopoțelul anunță recreația și din nou copiii umplu toată școala cu larma și jocurile lor.

Schelele și întreaga atmosferă de muncă ce stăpînesc șantierul școlii, nu-i împiedică pe școlari să-și desfășoare și ei munca lor, să fie atenți la ore, să învețe, să cînte, să zburde.

Zilele acestea, în școală s-a petrecut un eveniment deosebit, pentru care pionierii s-au pregătit cu multă vreme înainte. Intr-o atmosferă de sărbătoare, s-a deschis expoziția „90 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin". O expoziție deosebit de im[illegible]santă, deosebit de bogată, în fotografii, panouri, opere, cărți și multe lucruri ale copiilor care vorbesc despre viața lui Lenin. Aici pionierii pot învăța multe lucruri despre Lenin. Pe panourile care îmbracă pereții, sînt prezentate nenumărate aspecte din viața lui Lenin, începînd cu copilăria. Iată-l pe Lenin la vîrsta de 18 ani, iată și o copie de pe diploma de absolvire a celor opt clase de liceu. Mai departe, în alte fotografii, Lenin la Razliv, Lenin în vizită la muncitorii de la uzinele Putilov, Lenin la Smolnîi, Lenin la Gorki, Lenin vorbind comsomoliștilor la cel de al II-lea Congres al Comsomolului și multe altele. Sala în care este amenajată expoziția, este mare și luminoasă, iar lucrurile sînt așezate cu atîta dragoste de parcă o dată cu ele au depus aci cei ce-au lucrat și o părticică din sufletul lor. Pionierii au adus și multe flori. Parcă toată primăvara s-a strîns în această sală unde totul vorbește de acela care a iubit atît de mult oamenii, cel care a iubit copiii, care și-a închinat întreaga viață pentru ca oamenii muncii să trăiască mai bine, viața lor să fie mai luminoasă, mai plină de bucurii. Oriunde ți-ai roti privirea îl vezi pe Lenin, îndrumătorul și părintele celor ce muncesc, prietenul copiilor.

Pe mesele îmbrăcate în roșu, sînt așezate operele complete ale lui Lenin, amintirile tovarășei sale de viață Nadejda Konstantinovna Krupskaia, amintirile Anei Ilinicina Ulianova... Pe una din mese sînt și cîteva fotografii dintr-un album vechi. Apoi, fotografii dintr-un film despre Lenin. Pe lîngă cărțile care vorbesc despre Lenin, pionierii au adus aici, înscrise pe caiete curate și îngrijite, sentimentele lor. „Vreau să învăț ca Lenin" este titlul pe care l-a dat compunerii sale pioniera Liana Mare din clasa a III-a. (Și aflați că Liana are numai note de 10).

Lenin a iubit mult copiii. Deseori, puținele clipe pe care le avea libere și le petrecea alături de copii. Inspirate de imaginile povestirilor lui Kononov, pionierele Mariana Vasilescu și Cristina Romaniță au lucrat două desene pe care le-au intitulat : „Lenin și copiii".

La expoziție au venit mulți pionieri. Au venit și mulți școlari din clasa I-a și a II-a. Toți sînt îmbrăcați în haine de sărbătoare, iar pe fețele lor se poate citi o adîncă emoție. Tovarășul Fleancu le povestește cu multă căldură copiilor despre lucrurile expuse aici. Copiii le urmăresc cu atenție. Nu le scapă nimic. Cineva a pus la pikup o placă. In liniștea ce se lăsase în sală se aude o voce caldă, dar în același timp fermă. E vocea lui Lenin! E cuvîntarea pe care Lenin a ținut-o în 1917 cînd s-a proclamat puterea sovietică. In unele locuri vocea abia se aude. Placa e veche...

★

Oricît ai privi bogăția de documente, fotografii și lucrări despre Lenin, n-ai termina de aflat totul. Cu cît privești mai atent, cu atît vezi că trebuie să revii, să mai revezi o dată și încă o dată, să studiezi în liniște. Pe pionierii care au fost la inaugurarea expoziției îi poți vedea aproape în fiecare zi aplecați cu atenție asupra exponatelor.

Pionierii cinstesc memoria lui Ilici

90 de ani de la nașterea marelui Lenin. In cinstea acestei sărbători pionierii unității noastre se străduiesc să cunoască viața și activitatea lui V. I. Lenin, precum și activitatea pionierilor sovietici.

„Lenin și copiii" așa este intitulată adunarea detașamentului nr. 6. Lenin a luptat pentru o copilărie fericită și această copilărie a pionierilor sovietici o oglindește fotomontajul realizat de detașamentul nr. 7

pionieră MIOARA EFTIMIU
cl. a VII-a, comuna Copăcel — Rîureni, raionul Rm. Vîlcea, regiunea Pitești

In cinstea zilei de 22 aprilie, cînd aniversăm 90 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin, pionierii unității noastre au organizat mai multe acțiuni pionierești. Mai întîi am strîns fotografii și vom face un album, o gazetă de perete. Mai organizăm un concurs de poezii, adunări de detașament.

Marea sărbătoare va fi cinstită în unitatea noastră așa cum se cuvine.

pioniera MARIA MARDARE
Casa de Copii, Sighișoara

In clasă e liniște. Cineva povestește. Gîndurile tuturor aleargă spre căsuța din Simbirsk. Aici s-a născut Volodea Ulianov. Parcă-l și vedem pe Volodea școlar, un școlar cu calități excepționale. El învăța foarte bine, îi plăceau foarte mult limbile străine. Faptul că Volodea învăța foarte bine, a făcut ca la absolvirea liceului să obțină Medalia de aur. Mai tîrziu, pentru participarea la lupta studențimii, a fost exclus din facultate.

„Iată-l pe Vladimir Ilici Lenin în friguroasa Siberie unde a fost exilat. Apoi, din nou avîntat în lupta revoluționară, neobosit. Ascultăm, povestim, urmărim cu gîndul pe marele Lenin. El este cu noi întotdeauna, la greutăți și bucurii, el este un exemplu pentru noi.

pioniera ANISIA POPA
cl. a VI-a, comuna Hăpria, raionul Alba Iulia, regiunea Hunedoara

Cu ocazia sărbătoririi celei de a 90-a aniversări a nașterii marelui Lenin, detașamentul nr. 22 din care fac și eu parte va participa la un concurs pentru a ne verifica cunoștințele noastre despre viața și activitatea lui V. I. Lenin. La concurs ne vom întîlni cu detașamentul clasei a VII-a A de la Școala de 7 ani nr. 1. De cum s-a anunțat concursul am început să ne pregătim intens. In detașamentul nostru e mare preocupare pentru procurarea materialului necesar. Toți citim, studiem, vedem filme. Sîntem deciși să păstrăm cinstea și onoarea detașamentului și a unității noastre de pionieri.

pioniera SEVASTIȚA CROITORU
cl. a VII-a D. Școala de 7 ani nr. 2, Bîrlad

Pe drumul lui Lenin

Cu unsprezece ani în urmă, într-o zi însorită, sătenii din Livedea au scos lăutarii în mijlocul satului și au întins hora sub cerul gol, la răspîntia drumului. Sărbătoreau un eveniment deosebit : întemeierea gospodăriei colective — una dintre primele din țară.

Cu toții știau că începînd cu ziua aceea viața lor se îndrepta spre un făgaș nou. Porniseră pe drumul arătat țăranilor de marele Lenin pe drumul belșugului. De aceea și gospodăriei lor i-au zis „Drumul lui Lenin".

Pămîntul pe care întinseseră hora era așternut cu bulgări, iar unii săteni nu-și lăsaseră încă opincile din picioare. Așa s-a prins în horă atunci și Alexandru Bițineanu. Bătea cu putere bulgării căutînd să alunge din gînd amintirea zilelor negre cînd slugărea, ca și alții, pe moșia prințesei Calimachi.

...Am poposit zilele trecute din nou în Livedea. Cît s-a schimbat viața oamenilor, viața lui Alexandru Bițineanu! Casa îi este acum îmbelșugată cu de toate. Astă-toamnă a adus acasă aproape o sută de saci cu grîu, porumb, orz și alte cereale. Pe locul bătut de care, unde scîrțîiau atunci două viori vechi și un țambal, colectiviștii au ridicat construcții durabile — club, cu o frumoasă sală de proiecție în care rulează filme săptămînal, grădiniță de copii, două magazii de cereale, una avînd o capacitate de patruzeci de vagoane, remize pentru uneltele agricole, grajduri pentru cai și bovine, saivane de oi, ateliere de fierărie și lemnărie.

Drumurile prăfuite ale satului au devenit acum niște alei frumoase, cu duzi tineri de o parte și de alta.

— Duzii... i-am plantat ca să se plimbe băieții și fetele pe sub frunza lor, dar ne-am gîndit și la un lucru practic, ne-a explicat secretarul de partid din gospodărie, tovarășul Gheorghe Marin. Vrem să creștem viermi de mătase. Sericicultura ne poate aduce venituri bune, așa cum ne aduce și piscicultura.

Dintre frumoasele realizări ale colectiviștilor din Livedea, cea mai recentă o constituie parcul pionierilor. Istoricul lui, ne-a fost desvăluit cu multă căldură de către comunistul Ene Socrate :

— Deunăzi, ne-am trezit la sediul gospodăriei cu o droaie de pionieri, în frunte cu președintele lor... Că să le dăm în grijă grădina în care am avut prisaca (acum numărul stupilor s-a înmulțit și i-am mutat în altă parte), s-o amenajeze în cinstea sărbătorii colectivei, în cinstea aniversării nașterii lui Lenin.

Cum au aflat că grădina va deveni parcul lor, pionierii, ajutați de utemiști, au prins să taie pe sub crengile pomilor alei drepte. Căsuța prisăcarului care se află într-un colț, o pregătesc să devină muzeu, să adăpostească atît ultimele opinci colectate din sat, cît și plugul de lemn al lui moș Vasile Moldoveanu, mărturii ale unui trecut care nu se uită. Alături, la mijlocul parcului, între florile ce se deschid cu gingășie în fiecare primăvară, colectiviștii vor așeza bustul celui care le-a deschis drumul către o viață îmbelșugată — bustul lui Vladimir Ilici Lenin.

AL. DINU IFRIM

TINERI LENINIȘTI

Poporul sovietic a dat vlăstarelor sale, pionierilor, numele de tineri leniniști. Aceasta pentru că marea organizație, de multe milioane, a pionierilor sovietici a fost creată și a crescut sub grija părintească a lui Vladimir Ilici Lenin. Încă în 1919, cînd tînăra Republică Sovietică se afla încleștată în lupta aprigă, împotriva gardiștilor albi și a intervenționiștilor străini, Lenin a arătat că e timpul să se creeze pentru copii o organizație pionierească. „Și copiii, adică proletariatul în devenire, trebuie să ajute revoluția"... spunea în acel an neuitat Vladimir Ilici.

Mai tîrziu, la 19 mai 1922, organizația pionierilor sovietici a devenit o realitate. Pe-atunci însă, rîndurile sale abia numărau patru mii de membri. Peste încă un an, în aceste rînduri s-au aliniat aproape 75 de mii de purtători ai cravatelor roșii.

La 21 ianuarie 1924 s-a stins din viață Vladimir Ilici Lenin. La catafalcul lui au făcut de gardă, îndurerați, și pionierii. Comitetul Central al Comsomolului, întrunindu-se în acele zile într-o plenară, a făgăduit partidului să vegheze cu dragoste frățească la creșterea organizației de pionieri, astfel ca membrii săi să devină vrednici leniniști. Cu acest prilej, organizația pionierilor sovietici a primit denumirea de „V. I. Lenin". Solemnitatea încredințării acestui nume scump pionierilor, a avut loc la 23 mai 1924. A fost o zi de neuitat! Zece mii de pionieri s-au adunat în Piața Roșie pentru a rosti în fața partidului jurămîntul de credință față de marea cauză a lui Vladimir Ilici Lenin, aprinși de dorința de-a trăi, de-a învăța, de-a munci și lupta așa cum i-a învățat Lenin.

De-atunci au trecut ani mulți. Generație după generație, pionierii sovietici au pășit mereu pe calea lor dreaptă, leninistă. Rîvna și înflăcărarea i-a însoțit de-o potrivă în învățătură sau — după puteri — în munca de înflorire a patriei sovietice, în lupta necruțătoare împotriva dușmanilor ei. Cînd s-a construit bunăoară, uriașul canal Fergana, numeroși pionieri s-au dus să-i ajute pe vîrstnici. Dintre pionieri unii au fost distinși și cu medalii. În august 1939, în cadrul Expoziției Agricole Unionale, peste 3.900 de pionieri au folosit acest prilej pentru a arăta, prin minunate exponate, cît de bine știu ei să îmbine cele ce-au învățat cu practica. Dintre ei 29 au fost distinși cu ordine și medalii.

Minunate pilde de dîrzenie, curaj și dragoste de patrie au dat pionierii sovietici în anii de grea cumpănă ai Marelui Război de Apărare a Patriei. În ciuda greutăților create de război, pionierii au continuat să învețe și cu mai multă sîrguință. În anii aceia s-a născut mișcarea timuristă, de într-ajutorare a familiilor celor plecați pe front. Împreună cu comsomoliștii, pionierii au lucrat pe ogoarele colhozurilor și sovhozurilor. Numai în 1942 ei au realizat 145 milioane zile-muncă. Mulți pionieri și-au dăruit micile lor economii pentru construirea de tancuri, avioane și tunuri. Iar în regiunile ocupate vremelnic de cotropitorii hitleriști, pionierii leniniști au știut să dea dușmanului, alăturîndu-se vîrstnicilor, lecția cuvenită. Și, mulți au știut să cinstească cu propriul sînge numele mîndru de pionier al Uniunii Sovietice.

Un nou avînt a luat mișcarea pionierilor sovietici în anii de după război. În istoria Organizației de pionieri „V. I. Lenin" s-au înscris noi pagini de luptă înflăcărată, pionierească pentru dobîndirea de cunoștințe temeinice, despre participarea neobosită la avîntul întregului popor pentru înflorirea patriei sovietice. Pionierii au desfășurat în acești ani mari acțiuni de împodobire a țării cu livezi și grădini, de radioficare a unor colhozuri.

Toate acestea dovedesc din plin că tinerii leniniști au știut, atît în zilele grele, de zbucium și luptă, cît și în acelea de bucurii și victorii, să fie întotdeauna alături de popor, credincioși partidului, făcînd cinste numelui pe care-l poartă pe steag: „V. I. Lenin".

Un moment solemn: înmînarea insignei pe care o poartă pionierii sovietici cei mai destoinici — cei care au trecut „treptele pionierești".

LENIN A TRĂIT, L

1

2

Sînt fericit că l-am văzut pe Lenin

În anul 1919 Armata Roșie eliberează întreaga Ucraină gonind trupele intervenționiste austro-ungare și germane. Mă aflam la Odesa și am aflat că în pasajul Preobrajenskaia se află un birou pentru primirea de voluntari în Armata Roșie. M-am prezentat la acest birou cerînd să fiu primit voluntar în Armata Roșie. Am avut cu acest prilej marea cinste de a fi primit chiar de Felix Edmundovici Dzerjinski, care se afla în fruntea acestei acțiuni. Imediat am fost repartizat la regimentul I Kiev din orașul Kiev, iar după perioada de instruire, am plecat pe front împotriva intervenționiștilor unde în vara anului 1919 am fost rănit.

Transportat la Kiev la spital și apropiindu-se frontul, am fost evacuat cu un tren special sanitar la Moscova unde am fost internat la primul spital comunist al Armatei Roșii. Aflîndu-mă în spital în ziua de 7 Noiembrie 1919, cea de a doua aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, noi, răniții care puteam merge, am cerut să fim aduși în Piața Roșie la manifestația Armatei Roșii și a poporului. Atunci l-am văzut pentru prima oară pe Lenin. Era în tribuna oficială și avea în dreapta pe tovarășul Voroșilov, iar în stînga pe tovarășul Lunacearski, împreună cu ceilalți membri ai Comitetului Central al Partidului.

Lenin a luat cuvîntul și prin cuvinte înflăcărate a salutat revoluția și lupta poporului pentru libertate și socialism. Au fost momentele cele mai frumoase din viața mea pe care nu le voi uita niciodată. Emoția și bucuria cuprinsese întreaga masă care îl aclama prin urale nesfîrșite pe marele dascăl al omenirii muncitoare.

În toamna anului 1919 m-am restabilit și am fost trimis în orașul Orel, unde am fost repartizat la un atelier de reparații cu denumirea de „Autotrenul blindat nr. 5 al frontului de sud-vest". Acest tren blindat-atelier avea sarcina să deservească frontul de sud-vest al unităților de autoblindate ale Armatei Roșii. La începutul anului 1920, fiind în gara orașului Serpuhov, cu trenul-atelier, l-am văzut la un moment dat, venind dinspre orașul Tula, pe tovarășul Lenin, însoțit de tovarășul Potemkin și alții. Și, atunci, pe loc, toți ostașii aflați în trenuri au organizat un scurt miting în cadrul căruia a luat cuvîntul Lenin. Cu cuvinte simple dar pline de căldură ne îmbărbăta, ne încuraja spunînd că, nu este departe ziua victoriei, cînd popoarele Rusiei sovietice vor fi stăpîne pe a lor soartă. După miting ne-am aliniat pentru onor. Lenin a trecut prin fața mea la cîțiva pași. Cuvintele sale au fost: „Să trăiți, tovarăși!" iar la uralele noastre a răspuns: „Vă mulțumesc pentru serviciu!" Ostașii roșii, printre care și eu, scandam din toată inima: „Servim poporul și revoluția!".

Acum am 62 de ani. Au trecut de atunci mai bine de 40 de ani, dar eu nu am putut uita nici o clipă chipul și cuvintele marelui Ilici. Lenin a continuat și continuă să trăiască în inima mea ca de altfel în inimile tuturor oamenilor muncii și sînt fericit că l-am putut vedea pe cel ce a deschis omenirii drumul spre o viață mai bună, pe marele și nemuritorul Vladimir Ilici Lenin.

A. MADRER

Note de drum

Aici a locuit Lenin!...

...40 de kilometri, cu trenul, plecînd din Moscova. O gară mică într-un sătuc cu casele răspîndite printre dealuri. La marginea acestui sat, într-o casă albă cu coloane, înconjurată de un parc de 24 de ha, a locuit genialul învățător al oamenilor muncii de pretutindeni, Vladimir Ilici Lenin, din 1918 și pînă la sfîrșitul vieții.

Am sosit în satul Gorki — căruia astăzi toți îi spun „Leninskie Gorki" — într-o frumoasă dimineață de aprilie, pe cînd soarele jucăuș începea să topească gheturile, făcînd să se simtă peste tot primăvara care se anunța. Pe cînd ne apropiem de casa lui Lenin (de la gară pînă aici sînt 5 km.), auzim în urma noastră o mulțime de glasuri tinere. Ne întoarcem și vedem un autocamion plin cu băieți și fete. Distingem bluzele albe și cravatele roșii ale pionierilor.

După cîteva minute, am format un grup comun cu pionierii, ni s-a dat un ghid, și am început vizitarea casei-muzeu.

Intrăm în casă. Mai întîi, o cameră mică. Pe un perete — un telefon de modă veche, cu manivelă. De la acest telefon vorbea Lenin. Apoi intrăm în așa-zisă sală de iarnă. O încăpere mare și foarte luminoasă. Odată, aici, — ne povestește ghidul — Lenin și tovarășa sa de viață, Nadejda Konstantinovna Krupskaia, au organizat un pom de Anul Nou pentru copiii din sat. A fost foarte frumos. Copiii aceia sînt acum oameni în vîrstă, muncitori, medici, ingineri, profesori. Ei însă își aduc cu drag aminte de seara petrecută alături de Vladimir Ilici.

Mai vedem acolo într-un dulap costumul și pușca de vînătoare. Lui Lenin îi plăcea foarte mult să vîneze. Tot în cameră se află și unul din ultimele lui costume. Este un costum foarte simplu din stofă gris. Urcăm la etaj. Scara are o balustradă dublă, a doua fiind construită cînd Lenin s-a îmbolnăvit, pentru a se sprijini mai bine cînd urca treptele. Deși sîntem tineri și am fi putut urca scara chiar și în fugă, cu toți ne ținem de balustradă. Doar pe această balustradă se sprijinise și marele Lenin!

Intrăm apoi în camera unde Lenin și Nadejda Konstantinovna luau masa. Odaia este foarte simplă. În mijloc o masă acoperită cu mușama albastră. Pe masă, samovarul așa cum se obișnuiește în casele rusești. Lîngă samovar sînt cîteva pahare. Alături este camera de lucru a lui Lenin: luminoasă, cu geamuri mari de tot. Lui Lenin îi plăcea foarte mult lumina. Ca și în celelalte încăperi mobila este cît se poate de simplă — un birou, pe el cîteva hîrtii și plicuri, un raft cu cărți, cîteva scaune.

Ultima încăpere — cea mai mică din toată clădirea — este dormitorul. Patul lui Vladimir Ilici e de o simplitate impresionantă: un obișnuit pat de fier vopsit în alb. Pe masă — ochelarii, cîteva sticluțe cu doctorii și ultima carte din care Nadejda Konstantinovna i-a citit: „Dragostea de viață" de Jack London.

După cîteva ore petrecute în casa marelui Lenin, am plecat păstrînd și mai viu în inimă chipul marelui geniu al clasei muncitoare. După ce am fost la Gorki, am fost și la Leningrad, la Smolnîi, unde a trăit un timp Lenin și în alte case unde și-a petrecut o parte din viață genialul nostru dascăl. Peste tot prezența lui s-a marcat prin simplitate, prin muncă intensă, prin legături tot mai strînse cu poporul muncitor. La Gorki, sau în alte locuințe ale lui Vladimir Ilici, primul sentiment pe care-l încerci de cum treci pragul, este admirația pentru cel care a deschis omenirii calea spre o viață fericită și care a știut pînă în ultima clipă să rămînă un om simplu, modest, apropiat și legat cu tot sufletul de muncitori și țărani, bogat numai prin dragostea pe care el o nutrea celor din popor și prin iubirea fierbinte cu care poporul îl înconjura.

DAN LAZARESCU

...ENIN TRĂIEŞTE, LENIN VA TRĂI!

Ceasuri tîr-
...e pictorul
...KOV.

V. I. Lenin
...e delegaţii
...el de al
Congres
...nsomolului.
... 1920", de
...ul P. VA-
...

...Lenin prin-
...pii". Desen
JUKOV.

...n vagon.

Ulianovsk.
în care fa-
Ulianov a
din ... nul
pînă ... în

...Satul Suşen-
Camera în
...a trăit şi a
...t V. I. Le-
...n timpul de-
...rii, din iulie
pînă în fe-
...ie 1900.

Moscova.
...era lui Vla-
... Ilici Lenin
... Kremlin.

Amintiri despre Lenin

Să studiem viaţa popoarelor

Povesteşte GRIGORII INOKENTIEVICI KRAMOLNIKOV

Vladimir Ilici Lenin vorbea la perfecţie mai multe limbi străine. Pe vremea cînd tînărul Lenin studia marxismul, cele mai importante opere ale lui Marx nu erau încă traduse în limba rusă. Pentru a putea studia operele lui Marx, lui Lenin i-a prins bine cunoaşterea limbilor străine, pe care le învăţase încă din copilărie. El a tradus singur „Manifestul Partidului Comunist" şi alte opere ale lui Marx şi Engels. In 1901 Ilici îi scria surorii sale, Maria Ulianova, despre avantajele următoarei metode de a învăţa o limbă străină: să se traducă dintr-o limbă străină în limba rusă, apoi, închizînd originalul, să se traducă din rusă în limba străină. „Din propria mea experienţă am dedus — scria Lenin — că este metoda cea mai raţională de a învăţa o limbă străină".

In preajma plecării din Londra după cel de al III-lea Congres al partidului, am trecut împreună cu Alioşa Djaparidze pe la Lenin şi l-am întrebat ce ne-ar sfătui să vedem la Paris; „Să vedeţi sculptura lui Rodin intitulată „Cugetătorul".

Văzînd la muzeu sculptura lui Rodin, ne-am dat seama de ce ne-a sfătuit Lenin să ne îndreptăm atenţia anume asupra acestei statui. Sculptura „Cugetătorul" reprezintă un muncitor care şade cu capul sprijinit pe o mînă vînjoasă. Se vedea că el se gîndeşte la ceva măreţ. Am văzut în chipul muncitorului-cugetător dorinţa arzătoare a artistului de a vedea timpul cînd prăpastia dintre munca intelectuală şi fizică va dispare.

O cetăţeancă franceză s-a apropiat de noi. Ea fusese cîndva în Rusia şi cunoştea puţin limba rusă. Ea ne-a povestit că Rodin aşezase această statuie lîngă Pantheon. Burghezia a vrut să îndepărteze statuia de acolo pentru a o ascunde poporului. Această măsură a provocat indignare şi statuia a fost instalată în muzeu.

M-am gîndit că dacă nu ar fi fost această întîlnire întîmplătoare cu o persoană care cunoştea limba rusă, noi n-am fi aflat nimic despre această interesantă istorie a statuii. Aceasta mi-a confirmat o dată mai mult că este deosebit de important să ştim vorbi limbi străine, să cunoaştem obiceiurile şi condiţiile de trai ale popoarelor.

Grija pentru tovarăşi

Povesteşte ELENA KONSTANTINOVNA KRAVCENKO, membră a P.C.U.S. din anul 1903.

Era prin anul 1908. La Geneva se adunaseră pe acea vreme mai mulţi emigranţi politici — oameni persecutaţi în Rusia pentru lupta lor împotriva obscurantismului ţarist, siliţi să evadeze de prin închisori sau din exil. Este uşor de înţeles cu cîtă greutate se strecurau ei prin Rusia: călătoreau clandestin cu trenul, iar uneori străbăteau pe jos distanţe mari. Ei ajungeau la Geneva zdrenţăroşi, flămînzi şi bolnavi.

Pe Lenin îl îngrijora mult soarta acestor oameni şi el ne-a propus să organizăm un „comitet de trei" pentru ajutorarea tovarăşilor nevoiaşi. Eram încă tineri pe acea vreme şi ne-am apucat de treabă, deşi fără pricepere, dar cu mult elan. Am organizat concerte, seri literare. Toţi banii realizaţi erau folosiţi pentru nevoile tovarăşilor noştri: pentru medicamente, încălţăminte, îmbrăcăminte...

Imi amintesc acum, după o adunare, în care Lenin a vorbit despre probleme excepţional de importante, legate de revoluţie, m-a chemat şi m-a întrebat în şoaptă:

— Ai reuşit, Elena, să procuri medicamente pentru copiii lui Semaşko?

Tovarăşul Semaşko avea patru copii şi toţi erau grav bolnavi în zilele acelea. Eram profund mişcată de atenţia lui Ilici pe care nici cele mai importante treburi nu-l făceau să uite despre necazurile sau nevoile tovarăşilor săi.

Aşa a fost scumpul nostru Vladimir Ilici un mare conducător şi un minunat tovarăş.

Aşa scria Lenin

Din amintirile lui V. D. BONCI-BRUIEVICI

Vladimir Ilici se îngrijea ca lucrările lui să fie înţelese de oamenii simpli şi deseori le supunea criticii cititorilor. Atunci cînd Lenin a scris, la Geneva, cunoscuta sa carte „Către sărăcimea sătească" — el a citit-o şi a recitit-o de mai multe ori, a dat-o la verificat muncitorilor, emigranţilor ruşi, care pe atunci trăiau la Geneva, a corectat-o de mai multe ori şi nu s-a liniştit pînă ce, din toate părţile nu a primit părerea că lucrarea este scrisă într-adevăr pe înţelesul oamenilor simpli.

Cînd Vladimir Ilici lua atitudine prin articolele publicate în presă, împotriva celor care împiedicau pe bolşevici în lupta revoluţionară, deseori se folosea de imaginile literare ale operelor lui Fonvizin, Gogol, Saltîcov Scedrin, Ostrovski.

Cuvintele lui Lenin au devenit faptă!

După izbînda Marii Revoluţii Socialiste, pentru prima oară popoarele din Rusia au putut respira în libertate.

Urmînd indicaţiile lui Lenin oamenii sovietici au transformat ţara lor, care chiar la sfîrşitul primului plan cincinal sovietic ajunsese de nerecunoscut. Luase fiinţă industria grea proprie — baza tuturor celorlalte ramuri ale industriei. (Industrie grea, înseamnă uzine care construiesc alte uzine, înseamnă construcţia maşinilor producătoare de alte maşini).

Dar industria grea nu înseamnă numai uzine constructoare de maşini. Industria grea înseamnă şi extracţia de minereuri, şi uzine producătoare de oţel. Oţelul este principala materie primă necesară pentru construcţia de maşini. Fără oţel nu ar exista maşini, căi ferate, vapoare, poduri... De aceea Vladimir Ilici Lenin a cerut oamenilor sovietici să dea patriei socialiste cît mai mult oţel. Urmînd indicaţiile sale oamenii sovietici au reuşit să-şi dezvolte atît de mult industria încît din anul 1958 producţia de oţel lunară depăşea cea mai mare producţie de oţel, realizată în întreg anul 1913 de Rusia ţaristă. Adăugaţi la aceasta faptul că în anul 1959, în U.R.S.S. au intrat în funcţiune peste 1.000 de mari întreprinderi.

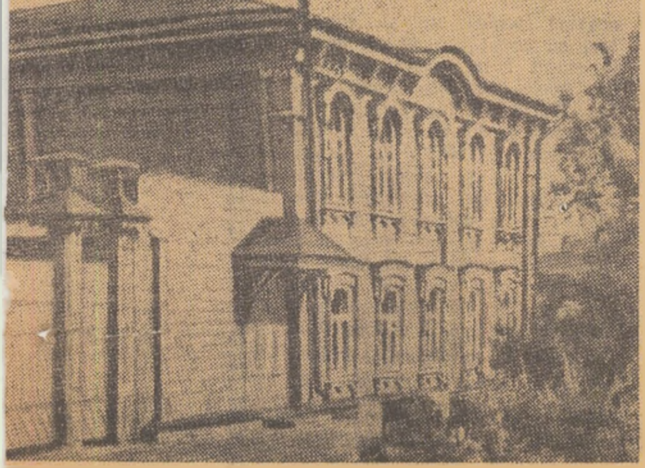
Astăzi oamenii sovietici construiesc în uzinele şi fabricile lor totul, începînd cu maşinile de scris şi bicicletele şi terminînd cu spărgătorul de gheaţă atomic şi cu sateliţii artificiali ai Pămîntului. Şi aceasta, pentru că în toţi anii Puterii Sovietice, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, călăuzindu-se după nemuritoarele învăţături ale lui Lenin, a purtat o grijă neobosită dezvoltării industriei grele.

Către sfîrşitul septenalului, în 1965, industria grea a Uniunii Sovietice va creşte cu 85-88 la sută, adică aproape de două ori. Astfel, într-un singur an vor putea fi construite 200.000 de maşini de tăiat metale (strunguri, freze, burghiuri mecanice), 856.000 automobile etc.

Ce reprezintă aceste cifre? Dacă 200.000 de maşini şi 856.000 de automobile vor fi construite într-un an, adică în 307 zile lucrătoare înseamnă că în cele 45 de minute cît durează o lecţie în şcoala voastră, în Uniunea Sovietică vor ieşi din uzine 21 de maşini şi 87 de automobile. Cu alte cuvinte, în fiecare jumătate de minut va apare cîte un automobil nou.

In 1965 producţia anuală de oţel va fi de 86-91 milioane tone. Ce reprezintă aceste nouăzeci de milioane de tone oţel? Să le transformăm în ceva care să ne fie mai uşor de înţeles. Să facem, de pildă, din acest oţel automobile „Moskvici". „Pentru fiecare automobil „Moskvici" se consumă 800 kg. de oţel şi s-ar putea construi deci 112 milioane de automobile „Moskvici".

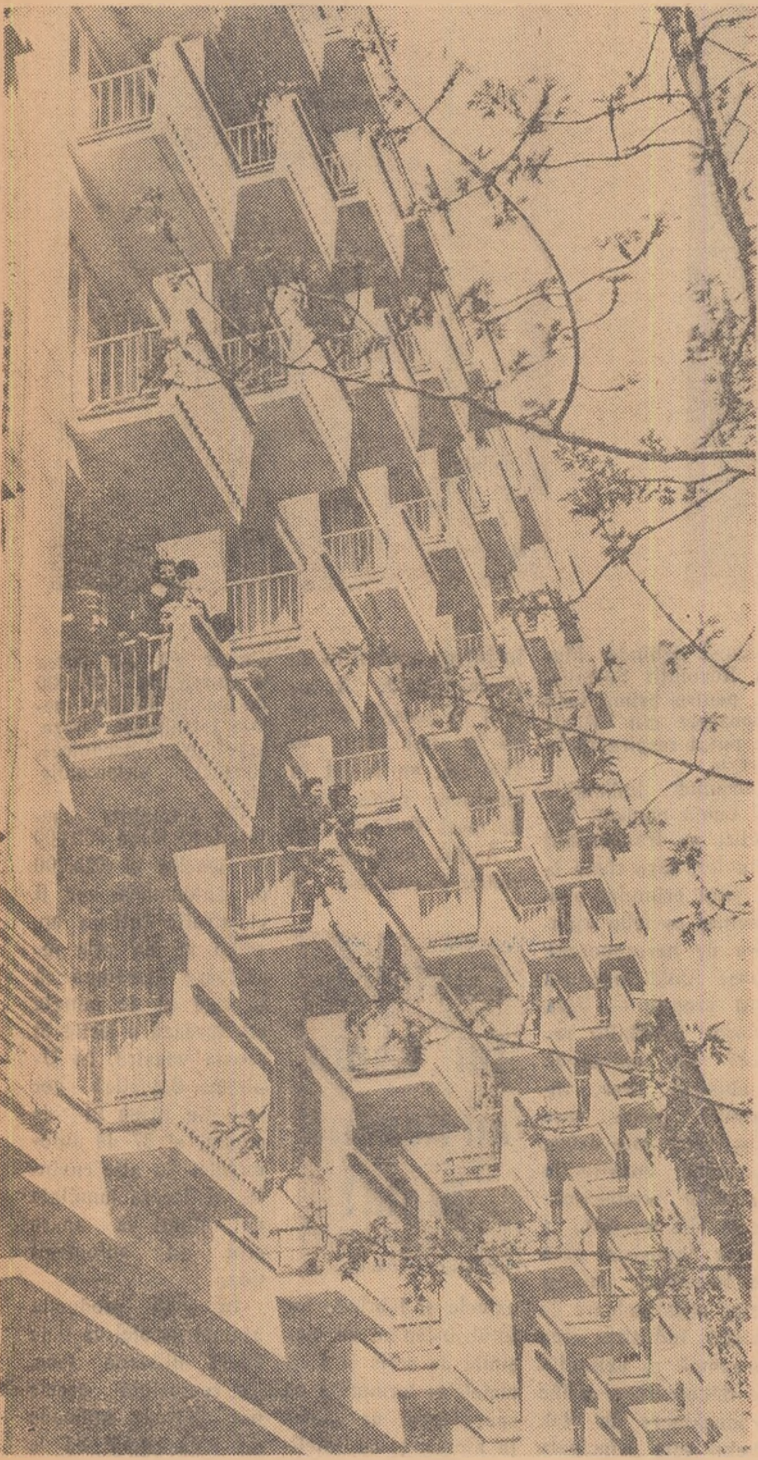
Iată, deci, ce reprezintă producţia anuală de oţel din anul 1965 a Uniunii Sovietice, urmare a traducerii în fapte a cuvintelor marelui Lenin.

Iți mulțumim, Partid iubit!

Mulți copii au venit împreună cu părinții lor în noul bloc de pe bd. 6 Martie din București.

E un lucru obişnuit pentru voi, copiii, să găsiți masa pregătită cînd vă întoarceți de la școală sau joacă... E firesc să purtați haine bine croite și vesel colorate ; e firesc să aveți în picioare sandale și să nu umblați desculți ; e firesc să vă puteți cumpăra cartea dorită. Vara vă bucurați de aer și soare în taberele de la munte și mare, faceți excursii, activați la cercurile de la palatul și casele pionierilor. Toate acestea se împlinesc astăzi firesc, pentru că părinții voștri primesc răsplata binemeritată a muncii lor. Dar n-a fost întotdeauna așa... Întrebați-i pe părinți cum munceau și mai ales cît cîștigau în trecut, pe vremea burghezilor și a moșierilor. Vă vor răspunde că orele multe de muncă îi istoveau iar răsplata era mereu un prilej de tristețe și revoltă. Tristețe, pentru copiii cărora nu le puteau asigura nici măcar hrana. Revoltă, ură, pentru nedreptatea ce i se făcea muncitorului cînd în locul salariului și așa neîndestulător, primea o hîrtie pe care erau trecute diverse „datorii" și amenzi...

Acestea toate au dus la luptă. Muncitorii, părinții voștri, conduși de partid, au luptat pentru înlăturarea acestei orînduiri. Au instaurat o alta, bună, dreaptă. Cea socialistă. De aceea astăzi toate se împlinesc firesc, pentru că partidul vă poartă de grijă ca să nu vă lipsească nimic, să vă puteți vedea de joacă și de bucuriile copilăriei nestingheriți. Partidul vă poartă de grijă, toți oamenii din patria noastră lucrează neobosiți pentru ca voi, copiii, să aveți cămine însorite, săli de clasă spațioase, să aveți, în iernile albe, orășelul vostru, al copiilor, să aveți jucării...

Recunoștință

Gînduri multe îmi năvălesc în minte acum cînd întîmpinăm cel de al III-lea Congres al partidului nostru drag, partid ce ne-a crescut, ce ne dăruiește o viață nouă, îmbelșugată.

Sînt pioniera Zoe Nedelcu din clasa a V-a A a Școlii de 7 ani nr. 10 și prin munca mea de zi cu zi vreau să aduc o părticică la succesul clasei, al școlii, al patriei noastre dragi, al partidului nostru făuritor de viață nouă.

Școala noastră cea nouă se află în cartierul Floreasca. E o școală cum în trecut nu aveau copiii muncitorilor. Ea ne primește cu clase luminoase, călduroase, cu parchet pe jos, sală de sport, cabinet medical, bibliotecă și toată atenția tovarășilor profesori pentru a ne pregăti cît mai temeinic.

Eu și familia mea locuim în casă nouă, într-un apartament luminos, cu tot confortul necesar ; apartament cum n-au avut muncitorii în trecut. Tatăl meu, muncitor harnic mă îndrumă și mă ajută să muncesc cu dragoste pentru a deveni un om adevărat, vrednic de a înmulți rîndurile muncitorilor conștienți de misiunea lor : construirea comunismului.

In clasa a V-a A, a cărei președintă de detașament sînt, strădania cu care învățăm, grupele de într-ajutorare, orele educative în care vorbim despre realizările regimului nostru democrat-popular, orele de muncă patriotică, toate ne ajută să ne unim mai mult colectivul detașamentului nostru care se prezintă ca un colectiv închegat, bun la învățătură și disciplină.

Ție, partid iubit, îți mulțumim pentru minunatele condiții create, pentru ca viața noastră să fie cît mai frumoasă, cît mai lipsită de griji, să creștem cinstiți și drepți sub ocrotirea ta părintească.

ZOE NEDELCU
cl. a V-a A,
Școala de 7 ani nr. 10,
București

1. Credeți că Astrid și cu Dan s-au cunoscut mai dinainte? Nu! Aici, la „Romarta copiilor", ai nevoie de o părere în alegerea încălțămintei. Nu-i un lucru atît de simplu să alegi lucruri frumoase din atîtea lucruri... frumoase.

2. La creșa Combinatului Metalurgic din Reșița, copiii muncitorilor, petrec clipe de bucurie și... întreceri în aer liber.

„Fabrica" de sănătate

Institutul clinic de pediatrie „Emilia Irza" este numele unui spital din Capitală destinat exclusiv copiilor. Pe scurt, despre el se pot spune următoarele : este creația regimului nostru democrat popular, are o capacitate de peste 300 paturi, are 4 etaje și mai multe secții (sugari, preșcolari, școlari-fete, școlari-băieți), are cea mai modernă aparatură de radiodiagnostic și fizioterapie (ultraviolete, aerosoli, electrocardiogramă, ultrascurte și o plajă artificială) și o sală de operații O.R.L. Și mult, foarte mult personal medical ce se îngrijește de sănătatea micilor pacienți internați aici.

Profesorul doctor Russescu este cel mai apropiat medic și conducătorul spitalului. Medici și surori ca Mircea Germăneanu Mircea Maiorescu, Rozalia Haraş, Maria Iancu, Maria Dobre, muncesc cu multă dragoste pentru vindecarea celor mai mici cetățeni ai țării noastre.

Pe lîngă acest spital, foarte curînd se va mai construi o policlinică mare, utilată cu cele mai moderne aparate medicale.

Am întrebat cîteva mame internate cu copiii lor, despre îngrijirea și tratamentul aplicat copiilor. Toate, absolut toate, erau fericite de rapiditatea și strădania cu care au fost readuși la sănătate copiii lor.

Acest spital — care nu-i singurul pentru copii în țara noastră — este încă o dovadă a dragostei pe care partidul nostru o poartă copiilor.

E. STANESCU

Blocul muncitorilor

Chiar în inima Bucureștiului, pe cea mai populată arteră de comunicație — Bulevardul Magheru, s-a construit nu de mult un bloc splendid, cu multe etaje, balcoane și ferestre largi. M-am dus seara, în acest bloc, pe una din cele două scări ale sale, și m-am plimbat de la parter pînă la ultimul etaj. Pe scara pe care m-am urcat, apartamentele încep de la 60—65. Seara, cînd mai tot omul se adună acasă, am pornit-o de la etajul I. cum v-am spus. Nu cu liftul. Din lift nu poți afla mare lucru. Așa că...

La etajul II, la ușa ce poartă o plăcuță cu : Ap. 70 (apartamentul 70) iar pe ușă numele locatarului — Radu Gheorghe — am auzit un aparat de radio la care se transmitea o piesă de teatru. Am sunat. M-am scuzat că vin așa de tîrziu la oameni pe care nici măcar nu-i cunosc și i-am rugat să mă primească în casă. Tovarășa Maria Radu este soția muncitorului bobinator la I.T.B. — Gheorghe Radu. M-a primit foarte binevoitoare și a stat de vorbă cu mine. Mi-a spus că au doi copii, (nu mai era nevoie să-mi spună pentru că i-am văzut de cum am intrat) pe Florentina, de 2 ani și 8 luni, foarte guralivă, și un pionier cu note foarte bune, Costel, elev în clasa a III-a. Că s-au mutat încă de anul trecut, la 23 August, în acest apartament confortabil. Am mai întrebat-o de vecini, dacă mai locuiesc muncitori în acest bloc. Și aproape rîzînd, mi-a explicat că, în tot blocul (a subliniat aceasta) locuiesc numai muncitori cu copiii lor. M-am dus și la etajul 7 la apartamentul nr. 91. Acolo locuiește familia Trifan. Tovarășul Ion Trifan este încasator la I.T.B. Soția lui este muncitoare la IPROFIL. Au trei copii și, ca și ceilalți vecini, s-au mutat de curînd în acest bloc. Nici la coborîre n-am luat liftul. Am mers pe scări. Se auzeau ori muzică, ori rîsete de copii, ori voci vesele de bărbați și femei. Și mă gîndeam la acești vecini: toți, sînt muncitori. Locuiesc în apartamente confortabile, în inima orașului. Ca stăpînii de drept ai lui.

E. SKIBINSKI

Din viața pionierească

Cum procedăm noi?

Pentru distincțiile pionierești

Distincțiile pionierești — iată două cuvinte care se fac din ce în ce mai des auzite în adunările pionierești, în discuțiile dintre copii. Fiecare vrea să fie demn de a obține distincțiile, fiecare se străduie să învețe mai bine, să fie mai harnic. După cum ne scrie **Florin Luțescu,** președintele unității de la **Școala medie nr. 2 din Craiova,** pionierii de acolo s-au gîndit să afișeze la loc vizibil panouri pe care se află semnalizarea cu fanioane a cuvintelor întregi, semnalizarea cu fanioane prin alfabetul Morse, precum și semnalele turistice și topografice convenționale. Acestea le sînt de mare ajutor pionierilor care vor ca, în cursul excursiilor de una sau două zile să-și treacă normele respective.

Inițiativa se află la loc de cinste în activitatea unităților de pionieri. Iată un exemplu despre care ne-au scris **Maria Berejnic**, clasa a V-a și **Ana Vanciuc,** clasa a VI-a, amîndouă de la **Școala de 7 ani din comuna Copăcele, regiunea Timișoara.** Acolo, în grupa întîia din detașamentul nr. 1 (detașamentul Anei), s-a născut o inițiativă : aceea de a ține în cadrul activităților pionierești de duminică, adunări dedicate luptei oamenilor muncii sub conducerea partidului. In prima adunare s-a vorbit despre eroii utecișți Vasile Roaită, Ludovic Minski, Constantin Godeanu, Filimon Sîrbu și Donca Simo. Pionierii s-au pregătit cu drag pentru această adunare. Printre cei care au vorbit cu multă căldură au fost Maria Pauliș și Mihai Barșai. Această adunare i-a emoționat pe pionieri. Ei s-au hotărît să facă tot ce le stă în putință pentru a afla noi și noi fapte din lupta eroică a utecișților. Colectivul de conducere al unității a găsit drept foarte bună inițiativa grupei întîia din detașamentul 1. Ca urmare, această inițiativă a fost preluată în toate detașamentele. Aici, Ana și Maria precizează — și bine fac — că se va ține seama de vîrstele diferite ale pionierilor. Deci, într-un fel vor organiza aceste adunări detașamentele din clasele a III-a a IV-a și în altfel detașamentele din ciclul doi. Cu pionierii mai mici — noi le propunem — să se facă evocări ale trecutului de luptă, întîlniri cu vechi membrii de partid, iar cei mai mari vor putea ei înșiși să cerceteze colecții de ziare, reviste, cărți, albume pentru a se înfățișa în adunările pe această temă cu notițele lor personale.

Bogată este și activitatea pionierilor de la **Școala de 7 ani din comuna Gilgău, regiunea Cluj.** După cum ne scrie **Nicolae Iacob,** din clasa a VII-a, pionierii au vizitat gospodăriile agricole colective din satele Todora și Bîrsăul Mare, au lucrat și lucrează pentru înfrumusețarea școlii, au plantat fiecare cîte 3—4 puieți pe drumul Gilgău Poiana Blenchi, au organizat excursii în care s-au orientat cu busola și au aprins un foc de tabără.

Firește, pionierii care se pregătesc să obțină distincțiile pionierești acordă un interes deosebit învățăturii. **Speranța Ciolan** de la Școala de 7 ani din **comuna Mihăilești, regiunea București** ne scrie că în detașamentul ei nu se află nici un corigent, iar **Melinte Năsăleanu,** din clasa a IV-a a **Școlii din satul Vișinel, comuna Sărmaș, regiunea Cluj,** ne spune că la teza de aritmetică, de pe trimestrul II, doi elevi au luat nota 5, patru note 6, iar toți ceilalți de la 7 în sus. Ii felicităm pe pionierii acestor detașamente și sfătuim colectivele de conducere să popularizeze și în celelalte detașamente metodele care au dus la aceste rezultate destul de frumoase.

Și pentru că a venit vorba de metode, iată o metodă bună aplicată de detașamentul nr. 5 al unității de la **Școala medie „Vasile Roaită" din Rm. Vîlcea, regiunea Pitești.** Despre ea ne-a scris **Bogdan Droașcă,** pionier din acest detașament. Acolo — ne povestește el — grupa întîia a organizat o adunare intitulată „Puțină gospodărie". Adunarea a decurs foarte... practic. Pionierii au învățat cum poate fi cusut, repede, durabil și fără ...înțepături, un nasture !

Pionierii care se pregătesc pentru obținerea distincțiilor sînt și în primele rînduri ale activităților patriotice. Pionierii unității nr. 23 **din comuna Coșula, raionul Botoșani,** au depus în primul trimestru 1.200 de ore de muncă patriotică la construcția noii școli din comună, ne scrie pionierul **Romița Maxim,** iar pioniera **Elena Ioan, din comuna Ploeștiori, regiunea Ploești,** ne scrie că în școala lor colectivul de conducere al unității se ocupă cu atenție de munca patriotică. Astfel, pe coridorul școlii a apărut la un moment dat o asemenea chemare : **„Pionieri ! Miercuri 24 februarie ducem fierul vechi la I.C.M. ! Mai sînt 5 zile în care putem spori cantitatea colectată !"** De altfel în nr. 14 al „Scînteii pionierului" ați putut vedea, în pagina a II-a, în articolul **„Atențiune, pornește trenul pionierilor !"** o altă inițiativă frumoasă în ceea ce privește colectarea fierului vechi. Asemenea metode sînt bune, ele îi mobilizează pe pionieri.

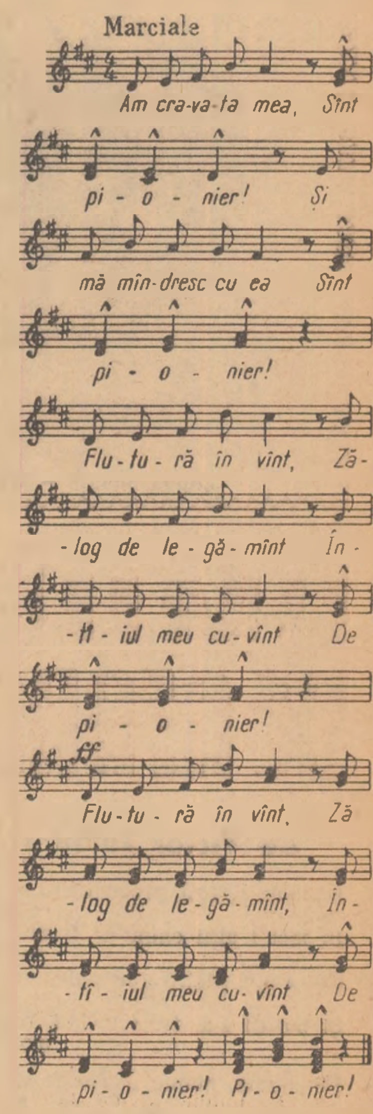
Sînt multe unități în care se realizează multe acțiuni frumoase, interesante. O asemenea unitate este și cea de la școala din **satul Stupina, raionul Hîrșova, regiunea Constanța**. Acolo au loc întreceri între grupe și detașamente în ceea ce privește îndeplinirea unor condiții cerute de distincții, ajutorul la învățătură e bine organizat și dă rezultate frumoase, au loc competiții sportive, iar lotul micilor naturaliști, după cum ne scrie tovarășul instructor superior Romulus Mocanu, e bine îngrijit, în chip științific. Acolo însă s-a întocmit pe unitate un așa-zis program **special** de activități privind îndeplinirea condițiilor cerute de distincții... După părerea noastră un asemenea **program special** nu-și are rostul. Desigur, unitatea sau detașamentul își pot planifica anumite acțiuni privind distincțiile pionierești, dar aceasta nu într-un program special, ci în programul de activități, lunar pentru detașament și trimestrial pentru unitate. In rest, pionierii trebuie să participe la activitatea pionierească, să-și îndeplinească în așa fel sarcinile încît să arate că merită distincțiile pionierești.

In întreaga țară, în toate detașamentele și unitățile, munca pentru îndeplinirea condițiilor cerute de distincții se desfășoară cu drag, cu entuziasm. Așteptăm, dragi cititori, să ne scrieți despre realizările voastre în această privință

SÎNT PIONIER

Versuri : EUGEN MIREA

Muzica : ION VASILESCU

Am cravata mea,
Sînt pionier !
Și mă mîndresc cu ea,
Sînt pionier !
Flutură în vînt,
Zălog de legămînt,
Intîiul meu cuvînt
De pionier !
Pionier !

Școala o iubesc,
Sînt pionier !
Și drag mi-e să muncesc.
Sînt pionier !

Vreau să pot și eu
S-ajut unde e greu,
Cu tot avîntul meu
De pionier !
Pionier !

Pentru Țara mea
Sînt pionier !
Ca să rodească ea.
Sînt pionier !

Ca s-o înfloresc,
Podoabe noi să-i cresc,
Și pacea să-i păzesc.
Sînt pionier !
Pionier !

Intîlnire cu pionierii primului detașament

In ziua aceea, pionierii unității noastre au venit cu toții îmbrăcați în uniforme pionierești. Mulți au adus stegulețe, lozinci și au împodobit sala unde peste puțin avea să se țină festivitatea. Știți de ce? In ziua aceea unitatea noastră a sărbătorit împlinirea a zece ani de la înființarea primului detașament din școala noastră.

Cu mult timp înainte de ora fixată sala era plină de copii. Toți eram nerăbdători să-i cunoaștem pe pionierii primului detașament al școlii. N-a trecut mult și cei așteptați au sosit. Erau tovarășii Magdalena Dumitrescu și Nicolae Vărășcanu.

După ce ne-am cunoscut, foștii pionieri au început să ne povestească despre cele mai frumoase acțiuni ale detașamentului lor. Cu toate că întîmplările despre care ne povestea muncitorul fruntaș Nicolae Vărășcanu s-au petrecut cu mulți ani în urmă, el le ține minte cu amănunțime pe toate. Ne-a povestit despre orele de muncă patriotică, despre zilele de primăvară cînd întreg detașamentul ieșea la înfrumusețarea grădinii din fața școlii. Multe am aflat și despre educația pe care au primit-o în organizația de pionieri, despre zilele cînd, pionier fiind, a învățat să prețuiască munca, să stimeze pe muncitori : „De-atunci am dorit să devin muncitor", povestea tovarășul Nicolae Vărășcanu. Acum este muncitor fruntaș la fabrica de pielărie și încălțăminte Tudor Vladimirescu din oraș. Din cîte ne-a povestit am văzut că nu i-a fost de loc ușor dar s-a străduit și prin hărnicia lui și-a cîștigat dragostea și încrederea tovarășilor de muncă. Ca răsplată a muncii lui, de curînd. a fost primit în rîndul membrilor de partid.

Atunci, la adunare, mulți dintre noi, pionierii, ne-am hotărît să devenim muncitori fruntași, să facem cinste unității noastre tot așa cum fac cinste pionierii primului detașament.

GABRIEL VARAȘCANU
cl. a IV-a B.
Școala de 7 ani nr. 6.
Pitești

BUNĂ DIMINEAȚA, PRIMĂVARA !

Trecînd grăbită peste cîmpie și dealuri, primăvara a schimbat peste noapte și fața comunei Lungești, raionul Drăgășani. Pe ramurile pomilor au apărut, puzderie, florile gingașe, liliacul și-a umplut crenguțele cu muguri verzi, iar dincolo de curtea școlii a sosit din călătorie la vechiul cuib, barza cunoscută... Bună dimineața, primăvară ! In curtea școlii „harnicii gospodari" s-au și apucat de lucru. Pionierii claselor a VI-a și a VII-a fac curățenie. Astăzi, în această însorită dimineață, organizația lor trăiește un eveniment mare. Vor fi primiți în rîndurile pionierilor prieteni mai mici din clasa a III-a. In clasa a III-a au apărut flori pe catedră. In geamuri la fel.

Dar iată, mult așteptata clipă a primirii cravatelor a sosit... Au răsunat trompetele, flutură steagul unității. In careu pionierii stau drepți urmărind-o pe tovarășa instructoare. Ecaterinei Călin îi ard obrajii. Angajamentul ei sună puternic, hotărît, deși are impresia că îi tremură glasul, deși nu mai aude nimic. Prin minte îi trec aceleași cuvinte : „Sînt pionieră ! Sînt pionieră !" A tăcut. Ochii Catrinei, președinta unității, îi fac semn că totul e bine... Și Oprița președinta detașamentului clasei a VII-a, și Valeriu Predescu, și Pîrvu și Elian, membri în colectivul de conducere al unității o privesc încurajînd-o. Oare cum îi stă cu cravata? Peste cîtva timp la prima adunare de unitate. sau la prima primire de pionieri va sta și ea acolo, lîngă ei, în careu, împreună cu Stanca Badea, cu Alexandru Iordăchescu, cu Matei, cu Paul Popescu care au primit cravatele astăzi, și-i vor încuraja pe cei ce vor veni la rînd. Și nu numai atunci dar întotdeauna în toate acțiunile, peste tot. unde vor fi pionieri... Și poate și despre ea se va spune ca despre Catrina : „E o pionieră bună, harnică. prietenoasă, apropiată. E o pionieră care prin purtările ei face cinste organizației, care merită cu adevărat să primească nu peste multă vreme carnetul U.T.M.".

Acum adunarea s-a sfîrșit. Ecaterina simte la gît mîngîierea cravatei. Au înconjurat-o copiii. O felicită. A înflorit și caisul din curtea școlii. Cînd a înflorit? Bună dimineața, primăvară !

IOANA ZAMFIR

„Apassionata"

de Max Zimmering

„Apassionata" — Desen de N. JUKOV

Cu mina la fruntea-i de gînd luminată
E Lenin pătruns de superba sonată.
Il simți urmărindu-le notelor zborul,
Il vezi ascultînd și scrutînd viitorul.
Iți pare că-mbină sonata puteri
Culese din Astăzi, din Miine, din Ieri,
Ori plînge în ritmul bătrînei balade,
Ori tună zidind pe pămînt baricade.
Și Lenin ascultă, și iată-ntr-o clipă
Din sunete-n față-i un vis se-nfiripă.
...E cerul de flăcări, răscoala-i în toi,
Mulțimea pe străzi se revarsă puhoi.
Iți par răsculații – pîrîu fiecare,
Și-s toți la un loc furtunoși ca o mare
E steagul în frunte și-i lupta fierbinte,
Răsună un glas ne-nfricat: „Inainte!"
Și goarna răsună zvîrlindu-și semnalul,
Mulțimea pe străzi se revarsă ca valul.
Obida de veacuri își strigă mînia,
In toate, răscoalei i-asculți armonia.
Ascultă și strada cu lumea ei multă,
Cu mîna-i la frunte și Lenin ascultă...
Vibrează acordul cu zvon de oțel
Și Lenin zîmbește cum știe doar el.

In romînește de M. DJENTEMIROV

ROLUL de cea mai mare RĂSPUNDERE

(Convorbire cu Boris Smirnov, artist al poporului R.S.F.S.R., laureat al premiului Lenin).

Aveam nouă ani, cînd în Rusia a început Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Locuiam pe atunci cu părinții mei pe insula Vasilievski din Petrograd. Prin fața casei noastre muncitori, soldați și matrozi înarmați.

Imi aduc aminte, l-am întrebat pe un soldat cu fața arsă de vînt:

— Unde, tot mergeți, nene?

El se uită mirat la mine.

— Cum, nu știi? Să luăm Palatul de iarnă. S-a sfîrșit cu burjuii și moșierii! Destul au băut ei sîngele nostru!

In curînd întreaga lume a aflat că oamenii muncii din Rusia sub conducerea partidului bolșevicilor au luat puterea în mîinile lor. In aceste zile, am auzit pentru prima oară despre Vladimir Ilici Lenin.

Oamenii simpli îl numeau cu o deosebită căldură și dragoste: „Ilici al nostru".

Noi, copiii, doream pe atunci să participăm activ în tot ce se întîmplă. In cercul de teatru al școlii am montat piese care oglindeau evenimentele din țară. Am îndrăgit mult teatrul și doream din suflet să devin artist. Visul meu s-a realizat. Am absolvit Institutul de teatru din Leningrad.

Multe și diferite roluri am jucat în spectacole. Dar în mod deosebit mi s-a întipărit munca asupra imaginei lui Pavka Korceaghin. El a fost pentru mine un exemplu de bărbăție și dîrzenie.

Cînd în anul 1956 am fost invitat de Teatrul Academiei de Arte din Moscova să interpretez rolul lui V. I. Lenin în piesa lui N. Pogodin „Orologiul Kremlinului", m-a emoționat adînc. Mă frămîntam cu gîndul: „Oare am să reușesc? Am cercetat filme documentare despre Lenin, fotografii, operele sculptorului Andreev. Mă străduiam să memorez toate gesturile lui Ilici. Nu uitam nici o clipă cuvintele lui Gorki spuse despre Vladimir Ilici Lenin: „E simplu ca adevărul". Mi-a fost dat să redau aceasta pe scenă.

Există în piesa „Orologiul Kremlinului" o mică scenă hazlie — discuția lui Ilici cu copiii din sat.

— Ei aș... tu nu ești Lenin, — spuse Steopka — tocmai că Lenin nu arată așa.

— Dar, cum?

— Uite-te la portretul lui, atunci ai să vezi.

— Acest domn mîndru, grav, nu seamănă nici un pic cu Lenin.

— Poate vrei să spui, că semeni tu cu el?

— Iacă, seamăn!

Plin de viață, și nu „un domn mîndru și grav" așa mă străduiam să creez chipul lui Ilici.

Mi-au fost de un mare ajutor convorbirile cu bătrîni bolșevici, amintirile celor care l-au cunoscut și au lucrat cu el. Acum, cînd oamenii muncii din toate țările se pregătesc să sărbătorească cea de-a 90-a aniversare a zilei de naștere a lui V. I. Lenin, continui să lucrez asupra imaginei lui Ilici. In munca mea nu uit niciodată cuvintele lui: „Invățați, învățați, învățați!"

(Din Pionierskaia Pravda)

OMUL DE AFARĂ

de Victor Tulbure

De n-ar fi fost precum era — și dacă
In locu-i altii chinu-ar fi să-l poarte,
Ca el nici piatra n-ar putea să tacă
Și morții s-ar trezi urlînd, din moarte.

Pe munte, munte dac-ar fi să salte,
Pînă la nouri, culmi amețitoare —
Crescu durerea-i piscuri mai înalte,
Mai grea decît toți munții și mai mare.

Și nu știam de-i mai văzurăm fața
Sau nu-i văzurăm undeva, anume,
Nici care mumă-i hărăzi viața,
Nici care tată îi lăsa un nume.

De-aci-nainte, nimeni n-o să-i știe
N-o să-i mai vadă nimeni, niciodată —
Amara față, fruntea străvezie,
De un vis lăuntric parcă luminată.

Avea-ntreg trupul: rană lîngă rană —
Și cum mișca în zdrențele-i vărgate,
Părea zvîrlit în noaptea subterană,
Ca-n beci, un sac cu oase adunate.

Dar își ținea în piept și tusea seacă,
Iși-năbușea și geamătul și plînsul.
Nici pietrele ca el, nu pot să tacă,
Nici morții din mormînt nu tac ca dînsul!

Zăcea-ntre noi, în neagra închisoare,
Cu spate vînăt și zebrat de varga.
Il înhățau călăii — pe picioare —
Și seara l-aduceam-napoi, pe targă.

Cu fierul roș voiau să-i iște graiul,
Cu așchiile în unghie vîrîte —
Și ca, desculț, să calce jerăgaiul
Il îndemna cu bice și cu bîte.

Fierbinte apă i-au turnat în gură,
Cu baioneta pielea i-o brăzdară
Și sare i-aruncară pe arsură,
Să-l zgîrîie, să-l sîngere, să-l doară.

Bătuți eram de-aceleași centiroane,
Purtam pe trup crestate- aceleași semne
Și totuși ne miram cît de umane
Privirile-i rămîn și cît de demne!

Trei zile l-au lăsat, tăcînd ca piatra,
I-a fost trei nopți tăcerea ca mormîntul
Și iată c-a vorbit în noaptea-patra
Și numai noi i-am auzit cuvîntul.

Zicea: „Tot una mi-e de-acum! Tot una
Curînd, curînd, eu las povara vieții.
Vestească-vă tăcerea mea furtuna
Curățitoare-a humii și-a tristeții.

In zbor pe-aici nici pasărea nu trece,
Pe-aici și vîntul calea și-o abate
Dar mi-te-un om, cînd lacăte stau zece
La poarta grea a zidurilor late.

Și totuși, totuși noapte după noapte
Un om venea la mine, din afară,
Pe rană miere-mi picura și lapte
Și-mi risipea și deznădejdea-amară.

Și mă-ntreba: Mai poți răbda? Te doare?
— Mă doare însă nu să-mi ies din minte.
Și-ai tăi au izbîndit, cîndva, din fiare,
Al clasei mele dascăl și părinte!

Il răspundeam. Iar el: Și-arată rodul
Octombrie și-aici și-n altă parte.
Și-n temniță va izbîndi norodul!
Tiranii pier. Norodul n-are moarte!

Așa îi da temei tăcerii grele
Să birui zbiri. Și astea nu-s vedenii:
Chiar azi în pragul săvîrșirii mele
A fost la mine, în celulă, Lenin"

Tăcu apoi. Tăcu pe totdeauna.
Mai neștiut s-a stins decît venise
Cel ce-n tăcere deslușea furtuna
Și cazna prin tăcere-o biruise.

In clipa grea, la noi, în ocna rece,
De-atunci, de-atunci în fiecare seară,
Pe unde-n zbor nici pasărea nu trece
Venea prin ziduri, Omul de afară.

Și adevăr rămînă în milenii:
El ne-alină și sufletul și rana.
Noi la Doftana l-am văzut pe Lenin
Noi am răzbit cu Lenin la Doftana.

(din „Viața Romînească" nr. 4)

Lenin

de M. Rilski

In ochi de copilandri: sclipiri inteligente,
Se oglindește focul privirii lui prezente;
In freamăt de uzină, în floarea din cîmpie,
In strîngerea de mînă — prezența lui e vie.

Miner, care extrage comori ca în poveste
Din taină de adîncuri spre soare, către creste —
Și cînt — ca pescărușul ce-n raze se-nveșmîntă
Și din Kiev și Nipru spre Drogobici s-avîntă.

Și marea fără margini de mătăsos bumbac,
Grădinile, ce-n locuri deșerte drum își fac —
De el acestea toate mereu ne-aduc aminte,
E mîna lui în toate, e gîndul lui fierbinte.

Cînd fratele tău, fiul ce l-ai crescut cu drag
Lovește în vrăjmașul ce-i calcă peste prag,
Cînd pentru libertate poporul luptă duce,
Cu-a lui înțelepciune, tot Lenin ne conduce.

Vom birui, căci fapta și voia noastră-i dreaptă,
Din beznă și din flăcări — pămîntul zori așteaptă:
Cuvintele lui Lenin prelung au răsunat,
Chemarea lui stîrnil-a ecou înt-aripat.

In romînește de CRIȘAN CONSTANTINESCU

Tot ce e viu iubește libertatea

A. IVANSKI

Era vară. Intr-o aripă a casei Ulianovilor s-a instalat familia Nefediev. Valodea s-a împrietenit repede cu Colea Nefediev. Amîndoi plecaseră spre 9 ani. Toamna, s-au ivit în grădină pițigoii. Valodea a făcut rost de o cursă și s-au apucat să-i vîneze. Păsărelele nu se lăsau prinse cu una, cu două, dar el a început să le îndrăgească. Ceasuri întregi stătea sub un copac uitîndu-se după pițigoi. Deoarece nu reușea să prindă nici o pasăre, i-a cerut mamei bani și a plecat în grădina Alexandrovsk la păsărarul Lapșin. Cînd s-a întors, strălucea de fericire. Ținea în mîini o colivie în care se zbăteau cîteva mici ciudățenii. Valodea tot timpul le presăra grăunțe, curăța colivia, punea într-un colț o farfurioară cu apă. Dar păsărelele nu puteau nicidecum să se acomodeze cu noua situație. Stăteau tot timpul triste pe punte. Cu deosebită greutate îndura captivitatea cîneparul. El mînca fără poftă, era mîhnit tot timpul. S-a posomorît repede, iar pînă la urmă a murit. In acea zi Valodea și-a dat seama că toate vețuitoarele iubesc libertatea și e îngrozitor să le-o răpești.

— Niciodată n-o să mai țin păsări în colivie, a spus Valodea.

In aceiași zi, el a dus toate păsărelele rămase în viață în grădina lui Obrezkov. Ori cît au insistat prietenii să oprească măcar un sticlete care cînta frumos, a fost zadarnic. El le-a redat libertatea la toate. Păsările și-au luat zborul. Băiatul le-a urmărit multă vreme cu privirile. De atunci Valodea a început să cumpere păsărele pentru a le da drumul în libertate.

Multe din cărțile pe care le citea Valodea povesteau despre locuitorii băștinași ai Americii, curajoșii indieni.

Aceștia erau oameni viteji în luptă, necruțători cu dușmanii și foarte buni cu prietenii. Dar mai presus ca orice puneau libertatea. Fără libertate ei nu puteau concepe viața. Albii au atentat la libertatea lor. Au venit să supună triburile indiene, să le forțeze să muncească în folosul albilor. Dar a-i supune pe indieni însemna același lucru cu a omorî în colivie păsărelele dornice de libertate. Valodea se ridica în apărarea indienilor. El și cu Olea chiar inventaseră un joc „De-a indienii". Odată, fratele cel mic, Mitea, s-a dus într-un loc mai liniștit al grădinii unde a văzut-o pe Olea stînd într-o colibă de crengi uscate. La intrarea în colibă ardea un foc. Crengile rupte în bucăți mici erau acoperite cu frunzulițe gălbui de șofran. La foc fierbea într-o ulcică mîncarea. Se vedea că stăpînul (micul indian) era plecat la vînătoare. Olea, legată la cap cu un brusture mare, ca indienii, apăra locuința și gătea. După cîtăva vreme s-a întors și Valodea de la vînătoare. Era înarmat cu arc și săgeți. Tîra după el o rădăcină mare, rămuroasă, care simboliza o sălbăticiune ucisă. El a legat de îndată cu Mitea un jurămînt: să nu spună nimănui nimic despre ce a văzut și a auzit. Pe urmă a povestit cum urmărise sălbăticiunea și cum s-a luptat cu ea. La început animalul l-a mușcat, dar Valodea s-a tras repede într-o parte și cu o săgeată trimisă drept la țintă l-a trîntit la pămînt.

— Dar toate astea sînt fleacuri în comparație cu ceea ce mi-au pricinuit albii. Și Valodea i-a spus fratelui cîte necazuri i-au adus albii.

— Au vrut să mă ia în robie. Dar eu am hotărît așa: mai bine mor decît să mă predau. Doar robia e mai rea decît moartea. Da, da, mai rea.

Se vedea că pentru Valodea asta nu mai însemna un simplu joc. In cuvintele lui copilărești, naive, suna o convingere puternică. Imaginația, jocul, se îmbinau cu ideile pe care le căpătase din cărți și din discuțiile cu cei vîrstnici.

In romînește de V. MARIAN

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". tel. 17.60.10. 17.61.00; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".
Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.